

Θελά της κ' ή Χρύσω φάνηκε σε μένα θπιστη γιατί ξέρεις πώς στον τόπο μας για τέτοια ζητήματα το κορίτσι μήτε να πη τίποτα μπορεί μήτε να κάνει.....»

— Και τώρα πώς, λένε, για την πατρίδα.

— Ναι, φίλε μου, τώρα πάω στο νησάκι μου να χύσω ένα δάκρυ μετανόιας στον τάφο της μανούλας μου κ' ένα δάκρυ συχώρεσης στα χαλάσματα του βωμού της πρώτης μου αγάπης.

Καστελλόριζο.

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΘΑΙΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Βλάχικο)

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν τα λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

Ότα χαλνάνει μια φωλιά την κλαίει ή αγέρας και τα πουλάκια λένουνε στον ήλιο που θα δώσει: Όμορφα τραγουδήσαμε τις λαμπρές σου αγτίδες.

Άπο έρωτα πολύ ποφέρνει ή καρδιά μου.

Μέσ' στα πράσινα τα στάρια ήρθε μια κοπελιά και σαν μεϊδε πικλιάρει μούπε πώς θα μου μιλήσει λόγια, λόγια τρυφερά πουθενά ναί' ολο γλύκα, ολο χόδι, ολο γηραιά. Και μου είπε μέσ' στα στάρια, μέσ' στα βόδα τα πολλά: Πώς θάναι το μνημούρι μου, πιά άνθια θα φυτρώσουν απάνωθι σάφτό.

Τί θα είπει ή τάφος μου βλέποντας πώς πεθαίνω με τόση έγκαρίστηση!

Θέλω βαθής ναίαι ήφτος, βαθής να μην άκούω πιά την άσχημη λαλιά σου, μήτε κείνα που ή άνεμος στα λουλουδάκια λέει, μήτε του παραθύρου σου το χτύπο να άκούω πότα φυσάει με όρμη τάνοίγει ή αγέρας.

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν να λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

Νοέβρης, 1906

Μεταφρ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10. — Για το Έξωτερικό
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάθκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Όπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιδόρομθ, (Όφθαλματρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου [όδος Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή]. Στο Βόλο, βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Ό συντροπή πλερώνεται μπριστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

της Βουλής ή κ. Δεβίδης! Ένα γραμματάκι που δημοσιεύεται στη στήλη της «Κοινής Γνώμης» μās γλυτώνει από τον κόπο να χαραχτηρίσουμε με περισσότερα λόγια μιά τέτια περίφημη και πετυχημένη έκλογή. Της άξιζε σ' αλήθεια της Βουλής μας ή Δεβίδης για πρόεδρος και τάξιζε και του Δεβίδη το προεδρική. Ό μεγαλύτερος κοινοβουλευτικός φαφλατάς, ή αντιβασιλικώτατος, δια βρίσκειται έξω από την έξουσία, και βασιλικώτατος διαν άρπάξει κανένα ύπουργείο, ή κρατώντας στο ένα του χέρι την κόκκινη σκούφια του Ροβεσπιέρου και σ' άλλο το κουδουνάτο σκουφάκι του Ριγγολέτου, ή περίφημος και τρομερός κ. Δεβίδης έπρεπε να νεβεί τόσο ψηλά για να μās πείσει πώς στο πολιτικό χωράφι μας ή καλύτεργεια της δημοκρατίας πιτυχαίνει τρομαχτικά. Οι πολιτικοί μας, ανάγκη ναν το μολογή-

σουμε, αγωνίζονται όχι να ίσοπεδώνουν αλλά να κουρελιάζουν δια τάξιωματα. ΈΤο άξιωμα του προέδρου της Βουλής, αν και πέρασε απ' αυτό ή κ. Μπουφίδης και μερικοί άλλοι, κάπως βασιλιάτανε ακόμα. Νά όμως σήμερα που ή Βουλή μας, εκλέγοντας τον κ. Δεβίδη για πρόεδρό της, έρχεται ναν το ρήξει ή ποιδήποτε κι αυτό το άξιωμα και ναν το φέρει στην ίδια καταντιά με τάλλα. Άξιζει να χολοσκάνουμε για αυτό ή ναν την ευχαριστήσουμε;

ΣΥΦΩΝΗΣΕ

ή κ. Λεμοάν με τον κ. Ζωχιό στην άρώστεια του κ. Πεσματζόγλου ή όχι; Έδωκε ή κ. Λεμοάν συνέντευξη στις φημερίδες ή δεν έδωκε; Μίλησε ή κ. Λεμοάν για τους γιατρούς της Άθήνας ή διέ μίλησε; Διατάξε ή κ. Λεμοάν να φάει μακαρόνια και ψητό της σούβλας ή κ. Πεσματζόγλου ή όχι; Βρήκε ή κ. Λεμοάν δξεία τη λευχαιμία του κ. Πεσματζόγλου ή χρονία;

Νά τα σπουδαία ζητήματα που βάλθηκε να λύσει ή Άθηναίτικος τύπος από τη στιγμή που πάτησε ή χριστιανός αυτός το πόδι του στην Άθήνα ίσαμε τη στιγμή που γράφουμε τις άράδες αυτές. Γραφήκανε άρθρα πάνω σ' άρθρα, δημοσιεύτηκανε άπανωτές διάφρεσες (να μιά λέξη με χρόνια λευχαιμία!), διαμαρτύρησες, βρισκοπήματα, κι όμως τα σπουδαία αυτά ζητήματα μείνανε σκοτεινά, σκοτεινότερα, και θα μείνουνε σ' αιώνα τον άπαντα. όσο υπάρχουνε Ρωμαίικες φημερίδες, που άδύνατο να μάθει κανείς απ' αυτές την αλήθεια, άφου όλες τους πάσχουν αγίατρευτη ψευτο-λευχαιμία.

Ό κ. Λεμοάν άξιζε να πλερώσει γερά ναν του τά μεταφράσουν όλα όσα γραφήκανε πάνω σ' αυτή την ύπόθεση, για να γελαίει σ' όλη του τη ζωή. Έμεις δε γελάμε γιατί τέχουμε συνηθίσει πιά τά τέτια.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος άπορεί (έτσι τουλάχιστο μās γράφει) με τον κ. Ξενοπούλο που ένώ, λέει, τις προάλλες έγραψε στο «Νουμά» ευχαριστώντας τον Ταγκόπουλο που του διορθώνει άρθρα του και του τά φέρνει σε κανονική δημοτική, τώρα στα τελευταία «Παναθηναία» κάθεται και κοροϊδεύει, γράφοντας για το βιβλίο του κ. Βουτετακη, τη γλώσσα που μεταχειρίζονται οι συνεργάτες του «Νουμά».

Άπορεί ή φίλος, μās δεν έχει καθόλου δικιο; έμεις όλ' αυτά τά βρίσκουμε φυσικώτατα, άφου κάθε άθροπος έχει το έλευτερο αλλάζει γνώμη δυό και

— Τί ιδέα σουρτε, έλεγε μιάν ώρα άργότερα ή Βερετιέφφ στην άδερφή του, καθισμένος σιμά της, σ' ένα μικρό άμάξι με δυό ρόδες που οδήγαε ή ίδιος, να βάλης στο κεφάλι κείνου του κουτοπερήφανου τη μαζούρα;

— Έίχα το σκοπό μου.

— Έπιτρέπεται ναν τονέ μάθω;

— Έίναι μυστικό μου.

— Ό, ώ! Και χτύπησε με τη βίτσα τ' άλογο που τέντωνε τ' αυτιά όμπρός στον ίσκιο χοντρού κλαδιού που έπερτε στο δρόμο, μισοφωτισμένο από το φεγγάρι.

— Και σύ χορεύεις με τη Μάσσα, είπε ή Ναντίζντα.

— Ναι, είπε κείνος άδιάφορα.

— Ναι, ναι, ξανάλεε ή Ναντίζντα με τόνο πειραγμένο, μās την αλήθεια, σεις καμπόσοι-καμπόσοι δεν άξίζετε την αγάπη μίς τίμιας κοπέλας.

— Δές; και κείνος ή κύριος της Πετρούπολης, σου άξίζει σένα;

— Περισσότερο από σένα.

— Έλα, έλα, και ή Βερετιέφφ πρόστεσε άναστενάζοντας τους στίχους μίς κωμωδίας: «Τί άγαρια, θε μου, να είσαι άδερφός μίς κόρης της

παντρειάς».

— Άλήθεια, σου δίνω πολλά βάρετα. Είσαι σύ καλλιο που μου τά δίνεις.

— Δέ λέω όχι.

— Δέ σ' το λέω άφορμή για τη Μάσσα.

— Τότες για ποίονε;

Το πρόσωπο της Ναντίζντας πήρε έκφραση θλιμμένη.

— Το ξέρεις πολύ καλά, είπε χαμηλώνοντας την φωνή.

— Ά κατάλαβα, μ' άρέσει να πίνω με τους φίλους μου, Ναντίζντα Άλεξέιθνα, κάνω τη mea culpa μου, και μ' άρέσει.

— Πάψε, άδερφέ, σε παρακαλώ. Δεν είναι άστεία

— Τάμ! Τάμ! πούμ! πούμ! μουρμούρισε ή Βερετιέφφ άνάμεσα από τά δόντια του.

— Είναι ή χαμός σου, ή καταστροφή σου και σύ άστειεύσαι.

— α Ό χωριάτης πάει να σπείρη στάρι, και ή γυναίκα του λέει πώς είναι παπαρούνης» τραγούδησε ή Βερετιέφφ μ' όλόγιομη φωνή, και βάρεσε με τά γκέμια την πλάτη του άλόγου του που ζάτρεξε τροχακίζοντας.

III

Γυρίζοντας σπίτι του ή Βερετιέφφ δεν έγδύθηκε. Και δυό ώρες ύστερα που μόλις άρχισε να προκίνη ή άγνή, βγήκε γλήγορα γλήγορα από το σπίτι του.

Στα μέσα του δρόμου άνάμεσα από την Ίπατόφκα και το ύποστατικό του, στους όχτους μίς ρεματίας βαθείας, είτανε ένα μικρό δάσο από σιμύδες. Τα δεντράκια πυκνωναν εκεί συμαζευτά. Κείνα τσεκούρι δεν άγγιζε ακόμα το χαριτωμένο τους κορμί. Ένας ίσκιος όχι πυκνός μās παντοτεινός έπερτε από τά φύλλα τους άπάνου στη χλόη τη λεφτή και δροσερή, στολισμένη από χρυσοσταλίδες, από άσπμένιες καμπανούλες, και τους κόκκινους σταυρούς της άγριογαρουφαλιάς. Ό ήλιος που είτανε στο βγάλσιμο του γιόμιζε το δάσο από δυνατό φως. Οι χοντρές στάλες της δροσιάς φωτίζονταν έδω κ' εκεί από ένα φως διαβατικό. Όλα άνάπνεαν τη δροσερότη της ζωής και την άγνή μοναξιά και σιγαλιά, που μυστικά ξεχύνουνε οι πρώτες άυγινές στιγμές, όταν καθετί είναι τότες τόσο άχτινυόλητο και τόσο ήσυχο. Δεν άγροίκαε κανείς παρά τις μαργαριτένιες κελιάσιες των κορυδαλών που πλανιόντανε σ' απόμικρα λειβάδια και μέσα στο δάσο δυό τρία πουλάκια δοκιμάζανε γλήγορα κελιάδη

KOYBENTEN

ΑΡΝΑ

Στὸν Ταγκόπουλο.

Πύργος παλαικός, με χτισμένα ως με τὴ μέση τὰ παρεθύρια, με πολεμότρουπες σὲ κάθε του ἑγκωνάρι· στὸ λιακὸ⁽¹⁾ εἶναι ἀραδιασμένα παλιὰ καὶ σκουριασμένα σῦνεργα· φυτάρια, ἀξίνες, αἰνιά, ἀλέτρια. Ὅπου ἡ φωτογωνιά, δλόγυρα ψαθιά στρωμένα μ' ἀντρομίδες. Κάπια τροκάνια κρέμονται καὶ κουδούνια περασμένα σ' ἀγριοθήσιες βέργες, καὶ δρεπάνια, βεδούρες, κοφρίνια λυγίσια, καὶ τομάρια ἀπὸ τσακάλια δὺο κερφωμένα ἰπλωτὰ στὸν τοῖχο. Δὺο κασσιέλες με ζουγραφιστὰ ἀπάνου ἐλάφια καὶ τράγους. Ἀπάνου τους ἀκουμπισμένα ἓνα χωνί, μιὰ κρισάρα, ἓνα κόσκινο, δὺο κέδρινα κανάτια, ἓνα ρογι τοῦ λαδιοῦ, καὶ σὲ μιὰ ἀγκωνὴ ἓνα σκαφίδι μεγάλο γιὰ τὸ ζύωμα. Στὴ φωτογωνιά κἀθεται ὁ γέρος, καὶ ὁ ψηλὸς πλουμιδιασμένος⁽²⁾ λυχνοστάτης στέκει ἀπάνουθι του με κρεμαστὸ στὴν κορφή του τὸ λυχνάρι· καὶ τοῦ φωτίζει τὴν ὄψη. Γέρνει συλλογισμένο τὸ κεφάλι με τὰ κίτρινογαύλιστα μαλλιά πού κρέμονται στοὺς ὤμους του δαχτυλιδωτὰ, καὶ τὰ μάτια του ἀσάλευτα τηράζουνε τὴ φωτιά· τὰ γένια του κάτασπρα τρέμουνε σὲ κάθε βαθειά του ἀνάσα, πού ἀνασηκώνονται τὰ δασιά του στήθια, ἀνοιχτὰ καὶ πλατειά. Τὸ κούτελο του σὺν πλάκα πηγαδιοῦ φαγωμένη ἀπὸ τὰ σκιοιὰ τοῦ ὕδρου⁽³⁾, φέρνει τίς ζάρες ὡς με τὰ πυκνά του φρούδια, κι' ὡς με τὰ μελίγγια του. Ἀπὸ πάνου του, στὸν τοῖχο κρέμονται ἀραδιαστὰ καρυφύλια, ἀσημοκουμπόρες, μιὰ καρμπίνα, ἓνας μπαλτάς, χαρμπιά με χέρια κοκαλίνα, δὺο γιαταγάνια. Στὴν ἄλλη ἄκρη τὸ κονοστάσι. Μιὰ Παναγία καθισμένη σὲ θρόνο βαστάει στὴν ἀγκαλιά της ἓνα παιδί, τὸ Χριστὸ, με φουσκωμένα μάγουλα καὶ γουρλωτὰ μάτια· κείνη δείχνεται σκοτεινὴ καὶ θλιμένη. Ἐνας Ἀη-γιάννης, με τριχούσα⁽⁴⁾ διπλωμένος, ζυπόλυτος, με ἄγρια γένεια καὶ μαλλιά σγουρά. Τὸ καντήλι φωτίζει θαμπά. Κάτωθε ἀπὸ τὸ κονοστάσι κἀθονται

- 1) Εἶδος ταρατσας.
- 2) Κεντητός, ζουγραφισμένος.
- 3) Πάινρω νερό· κουβαλάω νερό.
- 4) Εἶδος καπότας ἰπὸ γιδίσια τρίχα.

οἱ δὺο ἀδερφάδες. Διαφαίνονται οἱ μορφές τους θαμπά, σὺν σκαλισμένες στὴ μύτη, πλάκα τῆς θλίψης, στὸ μουχρωμένο χάλκωμα. Ἡ Ἀριστούλα σηκώνει τὰ μάτια πρὸς τὸ κονοστάσι δεητικὰ, κι' ἓνα δάκρυ μισοκρέμεται στὶς κώχες τους. Ἡ Ἄρνα τὰ χαμηλώνει ἡσκιωμένα ἀπὸ μετάνοιωση καὶ συμπόνια, καὶ τὰ χεῖλια της γραμμωτὰ καὶ σφιγμένα τὴ δειχνουνε συγκρατημένη ἀπὸ παράπονο. Στὰ χαλκομέλαφα κούτελά τους πέφτουνε τὰ κορακάτα τους μαλλιά, κάτου ἀπὸ τὰ μαύρα γεμενιά τους, τὰ πλουμιστὰ στὶς ἄκρες με περιπλεγμένες βέργες ἀμπελίσιες. Τὰ χέρια πότε κι' ἀργὰ σαλεύουνε νοητὰ. Ἡ Ἄρνα σηκώνεται κι' ἀργὰ βαδίζοντας σὺν ἀπὸ λείψανο, περνάει ἀπὸ τὴ μεσαντρα⁽⁵⁾ στὴν ἄλλη κάμαρα, καὶ τὸ κορμί της φαντάζει κυπαρίσσι μῦρο στὴ νυχτιά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα περνάει στὸ λιακωτὸ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ πορτάκι, καὶ κεῖ κἀθεται, ὡσάν τὴ Μοῖρα.

Ὁ γέρος κουνάει θλιβερά τὸ κεφάλι του, πι-κροχαμογέλαει καὶ λέει: Ἡ φαντασία μου ἀρμενίζει στὸν εὐτοχο καιρό· κι' ἀγροικῶ στὸ Πύργου τὰ θέμελα στοιχειωμένα μιλήματα καὶ καλέσματα χαρούμενα, σὺν τὸν ὄνειρά μου· ἔρχονται τὰ μιλήματα δλόγυρα μου καὶ χαροκοπάνε· καὶ γώ, σὺν τὸ παραμῦθι, γελῶ καὶ χαϊδεύω ἀραδιαστὰ τὰ κεφάλια τους. Καὶ τὰ ρωτῶ, σὺν τὸν ὄνειρά μου: Ποῦ κείτεστε, ποῦ τραβάτε, καὶ τίνα κόσμο κατοικάτε, κακόμοιρα κεφάλια; Καὶ κείνα τότες παιζογελῶντας με μοῦ σκούζανε με φωνές χαρούμενες, τάχα, καὶ με κλωθογυρίζουνε με βουή· καὶ τότες, ἔτσι μοῦ φαντάζεται, νὰ λέω μιὰ προσευχὴ στὰ κονίσματα, στὴν Παναγία τοῦ Πύργου μας, καὶ σηκώνουμαι, παγαίνω κάτωθε τους, καὶ λέω: Περικαλῶ τὴ χάρη, περικαλῶ τὴ δυναμὴ σου παντοδύναμε· καλόγνωμη βουλή καὶ τίμια, φώτισέ μας νὰ εἶναι ἡ στράτα μας ἡ φρονιμάδα καὶ ἡ ὁρμήνια⁽⁶⁾. Περικαλῶ καὶ δέουμαι, σέπο⁽⁷⁾ μας ἀπλωνε τὴ χάρη σου, ὅτι καιρὸς νὰ διώξω ἀπὸ τὸ νοῦ τὸν κόσμο τοῦ χαμοῦ. — Σταματάει, τηράζει τώρα τὴν Ἀριστούλα πού τὸν ἀκούει προσεχτικὰ: — Αἰ, ἀγγονιά μου· ξέρε πὸς τὸ μάτι μου πάει ὡς με τὸ σπλάχνο σου. Γιατὶ στὴν ἀνεβλόγητη ἀγκαλιά νὰ πᾶς νὰ πέσης, νὰ παραδοθῆς; Ἄ, μ' ἔκλυες, με ταβάνωσες. Ἐλα ν' ἀκρουμαστῆς μέσα μου, σταίε τὸ δά-

- 5) Μεσοχώρισμα.
- 6) Συβουλή.
- 7) Προστασία.

τρεις φορές τὴ μέρα· καμιά φορά καὶ περισσότερες. Ἐπειτα γιὰτὶ, παρακαλοῦμε, νάχουμε μεῖς παράπονα με τὸ κ. Ξενοπούλο, καὶ νὰ μὴν ἔχουν παράπονα τὰ «Παναθηναία», οἱ «Ἀθηναί», ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» καὶ κάθε ἄλλη φημερίδα ἡ περιοδικὸ πού στολιζεται με ἄρθρα του; Ἄ γελᾷε ἐμᾶς ὁ κ. Ξενοπούλος, τοὺς γελᾷε κι αὐτοῦνους, κι ὅτα βρίσκονται ὅλοι γελασμένοι δὲν μπορεῖς ἡ ἀφεντιά σου νὰ βγεῖς καὶ νὰ βάλεις τίς φωνές πὸς γελάστηκες.

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

κ. Νικολάου μίλησε τὴν περασμένη βδομάδα στὸν «Παρνασσὸ» γιὰ τὸ Βέρδη σὲ καθάρια δημοτικὴ γλῶσσα — τόσο δημοτικὴ μάλιστα, πού τὸ «Νέο Ἄστυ» τὴ βρῆκε σὲ πολλὰ μέρη καὶ πόλυ χυδαία. Δὲν εἶχαμε τὸ εὐτύχημα νὰ τὸν ἀκούσουμε τὸν κ. Νικολάου, μὰ οὔτε καὶ τὴ μελέτη του διαβάσαμε, ἀφοῦ πουθενὰ δὲν τυπώθηκε ὡς τὴν ὥρα (δὰ Νουμάς) με μεγάλη του εὐχαρίστηση θὰ τύπωνε κομάτια ἀπ' αὐτὴν), μάθαμε ὅμως ἀπὸ φίλους κάτι νόστιμο γι' αὐτὴν πού ἀξίζει νὰν τὸ γραψοῦμε, ἀφοῦ πρῶτα σφίζουμε τὸ χέρι τοῦ καλλιτέχνη μας καὶ τὸν ἐσυχωροῦμε. Τὸ νόστιμο λοιπὸν εἶναι πὸς ὁ κ. Νικολάου πρὶν ἀρχίσει τὴν κουβέντα του γιὰ τὸ Βέρδη προσεφώνησε, καθὼς εἶπε ὁ ἴδιος, πρῶτα τὸν πρόεδρο τοῦ «Παρνασσὸ» κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλο σὲ ὑπερκαθαρεύουσα καὶ μόλις ξόφλησε με τὴν προσφώνηση ἀρχίησε ἀμέσως τὴ δημοτικὴ. Νὰν τῷ τὸ ζήτησε ἀραγες ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἀργυρόπουλος αὐτὸ τὸ ρουσφέτι, ἡ νὰν τὸκανε ἐπίτηδες ὁ κ. Νικολάου γιὰ νὰ κουρευιάσει, με τὴν κατοπινὴ του ὁμιλία, τὴν καθρεύουσα;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στῆς ἀνοιχτῆς τὸ ζῦπνημα, γλυκορλιπώνται πέρα
Μὲ τὰ μενεζελιά βουὰ τὰ ζαφερένια οὐράνια,
Κρόκους μακριὰ στὸ πῆλαγος σκορπίζει ἡ πλάνα ἡμέρα,
Οἱ κάμπιοι, οἱ κῆποι ὀλόανθοι γιομάτοι εἰν' περηφάνεια.

Ἄνοιγουν τὰ τραντάφυλλα καὶ στὸ γλυκὸν αἶρα
Πλούσια τὰ μύρα χύνουνε τ' ἄγνωστα λιβάνια
Δροσολουμένα ἀπ' τὴν αὐγὴ, τοῦ ἡλιοῦ τὴ θυγατέρα,
Θὰ πλέξη τὰ ὀξανθὸς βοσκὸς στὴ λιγερὴ στεφάνια.

Στῆς ἀνοιχτῆς τὸ ζῦπνημα, τὰ πάντα ἀναγαλλιάζουν,
Τὰ λούλουδα οἱ τρελλῆς ψυχῆς ἀκόλαστα ἀγκαλιάζουν,
Τοῦτο γελᾷ, ἐκεῖ γέρνει ἐκεῖ σὺν κόρη ντροπαλή,

Κ' ἐμένα ξένο ἐπιθυμιά φλογίζει στὰ βελούδα
Τῶν κάμπων τῆς πετρίδας μου ν' ἀρίσω ἓνα φιλι.
Γλυκοπερνώντας φτερωτὸς τὰ μάκρη ὡς πεταλούδα.

Περσίας Ν. Ι. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

ματα, καὶ σωμαίνανε ὕστερα σὰ νάθελαν νὰκούσουνε ἂν ἡ δοκιμὴ τους ἐπίτυχε.

Μιὰ μυρουδιά δυνατὴ καὶ γερὴ ἔβγαине ἀπὸ τὴν ὄψη γῆς, κι' ὁ ἀγέρας καθαρὸς κι' ἀλαφρὸς τὴν ἀγκάλιαζε σ' ὀλόδροσα κυματίσματα. Εἶτανε μιὰ περικαλὴ καλοκαιριὰτικὴ αὐγινή. Τὸ χαμογέλιο τῆς αὐγῆς ὅμοιο μὲ κείνο τοῦ παιδιοῦ πού ζυπνάει.

Ὅχι, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ῥεματιά, σ' ἓνα ἄνοιγμα τοῦ δάσου, ὁ Βερετιέφ εἶτανε καθισμένος κατὰ γῆς, ἀπάνου σ' ἓνα πανωφόρι. Ἡ Μαρία στεκότανε κοντὰ του, ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ σιμύδα, με τὰ χέρια πίσω, στὴν ἀγκαπημένη της στάση. Σωμαίνανε. Ἡ Μαρία κοίταζε μακριὰ. Μιὰ ἄσπρη σάρπα γλύστραε ἀπὸ τὸ κεφάλι στοὺς ὤμους της. Ἐνα ἀλαφρὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα σάλευε τὰ μαλλιά της, τ' ἀνασηκωμένα με βιασύνη. Ὁ Βερετιέφ κράταε γυρμένο τὸ κεφάλι καὶ χτύπαε τὴ χλόη μ' ἓνα κλαδί πού βάσταε στὸ χέρι του.

— Αἰ καλά, εἶπε, εἶσατε θυμωμένη μαζί μου; Ἡ Μαρία δὲν ἀποκρίθηκε καθόλου.

— Μάσσα, εἶσατε θυμωμένη, ξαναρώτησε καρφώνοντας τὰ μάτια του ἀπάνου της. Ἡ Μαρία τὸν κοίταξε με γλήγορη ματιὰ καὶ συναπαντώντας τὰ μάτια τοῦ στράφηκε ἀποτομα.

— Ναι, εἶπε.

— Γιατὶ; ρώτησε ὁ Βερετιέφ ρήχοντας μακριὰ τὸ κλαδί. Ἡ Μαρία σάπασε πάλε.

— Ἐπειτα ἔχετε δικιο νάσαστε θυμωμένη μαζί μου, εἶπε ὁ Βερετιέφ, ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη. Πρέπει νὰ με πιστεύετε ὄχι μοναχὰ γιὰ ἓνα κακὸ ὑποκειμένο, μὰ ἀκόμα....

— Δὲ με καταλαβαίνετε, διέκοψε ἡ Μαρία ἂν εἶμαι θυμωμένη μαζί σας δὲν εἶμαι γιὰ μένα.

— Μὰ γιὰ ποῖνε λοιπὸν;

— Γιὰ σὰς τὸν ἴδιον.

— Ἀκόμα, εἶπε, ἀκόμα κείνη ἡ σκέψη πού σας ἀκλουθάει. Γιατὶ δὲν κάνω τίποτα, κι' οὔτε δοκιμάζω τίποτα νὰ κάμω. Εἶσατε, Μάσσα, ἓνα θαμάσιο πλάσμα. Παίρνετε τὴν φροντίδα γιὰ τοὺς ἄλλους, καὶ τὴν λίγη γιὰ σὰς τὴν ἴδια. Δὲν ἔχετε διόλου ἐγωισμό μὲσα σας. Λόγο τιμῆς δὲν εἶναι εὐκολο νὰ βρεθῆ ὄλο τὸν κόσμο μιὰ κοπέλα ὅμοια με σὰς. Τὸ δυστύχημα εἶναι πού δὲν ἀξίζω τέλεια τὴν ἀγάπη σας.

— Τόσο τὸ χειρότερο. Τὸ ξέρτε καὶ ὡστόσο δὲν κάνετε τίποτα.

Ὁ Βερετιέφ χαμογέλασε πάλε. — Μάσσα, ἀπλώστε τὸ ἓνα σας χέρι καὶ δόστε το μου, εἶπε ὁ

Βερετιέφ μ' ἓνα τόνο φωνῆς χαϊδευτικὸ. Δόστε μου τῷμορφο χέρι σας τὸ καθάριο καὶ τίμιο χέρι σας, νὰγγίζω ἀπάνου του ἓνα φιλι, με σεβασμὸ καὶ τρυφερότη, σὺν ἓνα βραχιόλι πού ἀστόχαστο φιλάει τὸ χέρι τοῦ ἀφέντη του. Καὶ ὁ Βερετιέφ σηκώθηκε κι' ἀπλώσε τὰ χέρια του στὴ Μαρία.

Τελειώστε, εἶπε κείνη, ὄλο γελᾷτε καὶ θ' ἀστειεύσατε σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ.

— Νὰ, εἶναι μιὰ καινούργια ἔκφραση πού μεταχειρίζαστε τώρα. Θέλει νὰ εἰπῆτε πὸς θὰ περᾶσω τὴ ζωὴ μου μετωρίζοντας. Αἰ, λοιπὸν, σεῖς κάνετε ἀκόμα χειρότερα. Χάνετε τὴ ζωὴ σας σοβαρευμένη. Ἐτσι πανταίχω ἐγώ. Μοῦ θυμίζετε, Μάσσα, μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ Don Juan τοῦ Πούσκιν. Διαβάσατε τὸ Don Juan τοῦ Πούσκιν;

— Ὅχι.

— Ἄ, λησμόνησα πὸς δὲ διαβάζετε τίποτα. Εἶναι μιὰ σκηνή... Κάποιος νέος τῆς Σεβίλλης ἐπισκέφτονταν κάποια Ἀκούρα, πού ὕστερα τοὺς διώχθει ὄλους καὶ μὲνει μοναχὰ μ' ἓνα πού τὸν λένε Κάρολο. Βγαίνουνε μαζί στὸ μπαλκόνι. Ἡ νύχτα εἶναι ὁμορφη. Ἡ Ἀκούρα τὴ θαμάζει. Καὶ τότες νὰ πού ὁ Κάρολος ἀρχίζει νὰ τῆς λῆ πὸς θάρρη εἶνας καιρὸς πού θὰ εἶναι γερασμένη καὶ παραιτημέ-